
Sylvia Plath

METAFORÁK

Kilencbetűs rejtvény vagyok.
 Egy elefánt, egy masszív épület.
 Egy dinnye, mely két indáján kacsázik.
 Ó, vörös gyümölcs, elefántcsont, erős ácsolat!
 Nagy ez a cipő, de még egyre kel.
 E dagadt bukszában fényesen új a pénz.
 Eszköz vagyok és színpad, borját váró tehén.
 Megettem egy egész zacskó zöld almát.
 Felszálltam a vonatra, és most már nincs megállás.

HATÁRVONAL

Ez a nő befejezett.
 Halott

Arcán a beteljesülés mosolyával,
 A görög végzet illúziója

Hullámszik tógája ráncaiban,
 Meztelen

Lába mintha azt mondaná:
 Eddig tartott, túl vagyunk rajta.

A holt gyerekek összekuporodva, fehér kigyók,
 Mindegyik a maga

Kis tejesköcsögével, amely most üres.
 Visszavette őket

Testébe, ahogy egy rózsa becsukja
 Szirmait, mikor a kert

Merevre hűl, s illatok vérzenek
 Éjjel nyíló virágok édes, mély torkából.

A holdnak nincs miért szomorkodnia,
Ahogy csontkámzsájából letekin.

Megszokta már az ilyesmit.
Ropognak s rángatnak vakfoltjai.

SZILFA

Ruth Fainlightnak

Ismerem a tenger mélyét, mondja. Kitapogattam nagy gyökeremmel:
Te ettől rettegsz.
Én nem félek tőle: már jártam ott.

Vajon a tengert hallod bennem,
Az elégedetlen tengermorajt?
Vagy a semmi hangját, régi tébolyodét?

A szerelem csak árnyék.
Ő, hogy hazudsz és kiabálsz utána –
Figyelj: hallod a patáit? mint egy ló, eldobogott.

Így ügetek, egész éjszaka, féktelenül,
Míg fejed kővé nem válik, s párnádból kicsi gyep nem lesz,
Tele visszhanggal, visszhanggal.

Vagy hozzam el neked a mérgek hangjait?
Ez most eső, ez a nagy suhogás.
S íme gyümölcse: ón- és arzénfehér.

Én átestem a naplementék gyötrelmein.
Gyökeremig perzselten
Vörös izzószálaim állnak és égnek, megannyi drót.

Most széttörök darabokra, s botokként röpködök.
Ekkora erőszak szelétől
Senki sem menekülhet: muszáj sikoltanom.

A hold, az is könyörtelen: kíméletlen
Magával húzna, meddő égitest.
Csillogása roncsol. De megfogtam talán –

Elengedem. Elengedem, mivel
Lapos és összement, mint rákkal műtött beteg.
Mennyire ülnek rajtam, s áthatják lényem rossz álmaid.

Lelkem lakója egy kiáltás.
Éjente szárnyra kel,
S vad karmokkal kutat valami szerethetőt.

Elborzaszt ez a sötét lény
Mely bennem szendereg;
Egész nap érzem lágy, tollas mozgását, gonosz vágyait.

Felhők vonulnak, szertefoszlanak,
Ez lenne a szerelem arca, ily halvány és visszahozhatatlan?
Ezért kell felkavarnom szívemet?

Nem vagyok képes több tudásra.
Mi ez, ez az arc,
Mely ágaival oly gyilkosan fojtogat?

Kigyó-savai sziszegnek.
Mebénul tőle az akarat. Elszigetelt, lassú bűnök ezek,
De ölnek, ölnek, ölnek.

Gömöri György fordításai

SYLVIA PLATH LEVELEIBŐL

Gömöri György fordításai

El nem küldött levél Eddie Cohennek

Belknap House, McLean Hospital,
Belmont, Mass[achusetts]
1953. december 28.

Kedves E,

A meglehetősen nagy időkülönbség ennek a levélnek a dátuma és a nekem szóló rövid, de magvas írásterved között magyarázatot követel. Nem tudom, hogy idei nyári kis botrányom híre mennyire járta be a lapokat, de kaptam levelet az Allamok minden részéből barátoktól, rokonoktól, vadidegen emberektől és vallási fanatikusoktól; és nem tudom, olvastál-e kalandomról, és hogy mit tudsz a jelenlegi állapotomról. Mindezenre készséggel összefoglalom röviden a részleteket...